

er den rette Betydning. Det er ogsaa det, ſom jeg har tilladt mig at gjøre, og jeg har ogsaa derfor forſøgt at paavife, hvad der ſtaaer forøvrigt i Leyten, hvorledes det udtrykkelig kun kunde være gjældende, naar Ordet bruges om Varetægtsfængſel alene og ikke, naar det til lige bruges om Straffefængſel. Men jeg kan forøvrigt tilføje, at hvis man vilde holde ſig alene til det Forhold, her er Tale om, og der ikke var Andet, vilde ogsaa Formodningen inderſt være for den indſtrænkende Betydning og ikke for den udvidede Betydning. Sagen er nemlig den, at, hvad der her er Tale om, er en Undtagelsesbeſtemmelse fra den almindelige Lovgivning, fra den almindelige Lovgrundſætning, at alle ſkulde ſtaa lige overfor Loven, og i ſaadanne Tilfælde, hvor der er Tale om denne Art af Beſtemmelſer i Lovgivningen, kan man ſaa langt fra gjøre den Slutning, at Undtagelſen gaar ſaa vidt, ſom det overhovedet er tænkelſigt, men tværtimod maa man gjøre den Slutning, at Undtagelſen ikke gaar videre, end ſom nødvendigt er efter hele Forholdets Natur og efter de Ord, ſom indeholdes i den Beſtemmelse, der giver Undtagelsesreglerne. For ſaavidt bekræftes ogsaa den Opfattelse, ſom jeg tillader mig at forbyre, at der ved Ordet „fængſles“ eller „tiltales“ i Grundlovens § 57 kun er Tale om Varetægtsfængſel. Dernæſt udtaler det ærede Flertal, at der i Grundlovens § 80 „ingen Tvivl er om, at Ordet „fængſles“ kun er brugt om „Varetægtsfængſel“, da dette ſidſte Ord udtrykkelig nævnes“ o. ſ. v. og ſaa ſiger det: „Men derfra kan Mindretallet ikke drage nogen Slutning med Henſyn til Forſtaaelſen af Ordet „fængſles“ i § 57.“ Jeg maa tilſtaa, at hele denne Sætning forekommer mig noget uklar. Naar det ærede Flertal gjør gjældende, at naar Ordet „fængſles“ i Grundlovens § 80 kun er brugt om Varetægtsfængſel, ligger det deri, at Varetægtsfængſel udtrykkelig er nævnt i Paragrafen, ſaa ſkal jeg dertil ſige, at i det Afſnit af § 80, hvortil der er henviſt, det Afſnit, hvor Ordet „fængſles“ ſtaaer, og hvor jeg ogsaa er enig med de ærede Herrer i, at der ifølge hele dette Afſnits Beſtaffenhed ikke er Tale om Andet end Varetægtsfængſel, findes imidlertid Udtrykket „Varetægtsfængſel“ ſlet ikke nævnt, men det ſtaaer forſt i den 3die Paſſus af § 80, og der var i og for ſig Intet til Hinder for, at Ordet kunde det ene Sted være brugt i en Betydning, hvori det ikke var brugt det andet Sted, men derved ſkal jeg ikke opholde mig, thi vi lee jo enige om, at i § 80 er der Tale om Varetægtsfængſel. Jeg har blot villet nedlægge en Indſigelse for andre

Tilfældes Skyld. Jeg har blot villet gjøre gjældende, at man ikke, fordi et Ord ſtaaer langt borte i Slutningen af en Paragraf, kan drage nogen Slutning med Henſyn til dets Betydning i Begyndelſen af Paragrafen. Derimod tilſtaaer jeg, at jeg ikke rigtig veed, hvad det ærede Flertal mener, naar det peger paa, at derfra kan Mindretallet ikke drage nogen Slutning med Henſyn til Forſtaaelſen af Ordet „fængſles“ i § 57. Hvis Flertallet dermed har ment, at Mindretallet har draget denne Slutning, at naar Ordet „fængſles“ i § 80 er brugt i Betydning af „Varetægtsfængſel“ maa det ogsaa i § 57 bethyde Varetægtsfængſel, ſaa er Flertallets Paafand aldeles urigtig, thi denne Slutning har Mindretallet aldeles ikke draget. Mindretallet har kun anført, at forſaavidt man kommer til, at Ordet „fængſles“ i § 57 kun angaar Varetægtsfængſel, ſaa bliver Betydningen den ſamme ſom i § 80. Hvad er det alſaa Mindretallet i Virkeligheden har paafaaet? Det har kun paafaaet dette, at det herved har leveret et Beviſ for, at ikke alene i den almindelige Lovgivning, men ogsaa i ſelve Grundloven kan Ordet „fængſles“ benyttes alene i Betydning af Varetægtsfængſel, og at der derfor ikke i og for ſig er Noget til Hinder for, at Ordet i § 57 kan være benyttet paa ſamme Maade, ſaa at det med Henſyn til Forſtaaelſen kommer an paa den Sammenhæng, hvori Udtrykket ſtaaer i § 57. Det har Mindretallet beviſt, det kunne ærede Herrer ikke modſige. Men at der er beviſt mere, har Mindretallet aldrig paafaaet, og det kan derfor ikke modtage denne Tilbageviſning. — Jeg ſkal derefter gaae over til det Følgende i Flertallets Udtalelſer, hvor det ſiger, at naar der i § 57 ſtaaer: „ei heller fængſles eller tiltales“, ſkulde det bethyde, at en Rigsdagsmand ikke blot ikke maa fængſles, men end ikke maa tiltales. Jeg vil tillade mig her at udtale, at den Art Fortolkninger er ikke tilladt hverken overfor Grundlovens Beſtemmelſer eller overfor andre Beſtemmelſer i Lovgivningen, at man ſiger: at der ſtaaer det og det, men det ſkal bethyde det og det. Det har man ikke Lov til at ſige, at der ſtaaer det Ord, men der ſkulde have ſtaaet andre Ord. Naar der ſtaaer: „ei heller fængſles eller tiltales“, maa man ikke ſige, at det er det ſamme, ſom at den Vedkommende ikke blot ikke maa fængſles, men end ikke maa tiltales. Det er ganſke ſikkert en nem Maade at komme dertil, at der ſkulde have ſtaaet det Modſatte, thi det vilde det omtrينت have været — men der ſtaaer nu engang: „ei heller fængſles eller tiltales“. Ordet „fængſles“ ſtaaer for „tiltales“.